

Arrest

nr. 84 563 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VANHOLLEBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1951 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., I. (...) geboren te (...), op (in) (...) van Nederland nationaliteit.

+ dochter D. S.(...) (RR (...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 5/10/00, en kreeg het voordeel van de twijfel. De E-kaart werd uitgereikt op 26/3/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan,

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene echter nooit is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien; betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid. 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene's dochter D., S. (...) (RR (...)) overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980. In haar belang dient zij haar moeder te vervoegen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, 14ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het rechtszekerheids-, proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 14, § 3 van de richtlijn 2004/38. Verzoekster verwijt het bestuur bovendien een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk omdat zij een beroep doet op het OCMW, maar dat de verwerende partij haar situatie *in concreto* had moeten onderzoeken, zich ervan had moeten vergewissen of het ging om een probleem van tijdelijke aard, welk bedrag reeds werd uitgekeerd en hoe lang zij reeds op het grondgebied verblijft, teneinde daadwerkelijk te kunnen vaststellen of verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt. Dit blijkt helemaal niet uit de motieven van de bestreden beslissing. *In casu* heeft verzoekster zich, als alleenstaande moeder, moeten wenden tot steun van het OCMW omwille van haar zwangerschap en ingevolge een plaatsgebrek in de kinderopvang. Uiteraard is dit een tijdelijke situatie, zo stelt zij. Zij is steeds werk blijven zoeken.

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004,

nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 14ter van de vreemdelingenwet, doch zet op geen enkele wijze uiteen hoe de bestreden beslissing deze bepalingen met de voeten treedt. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

2.4. De bestreden beslissing behelst dat aan verzoekers verblijfsrecht een einde wordt gesteld overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.5. Het staat niet ter discussie dat verzoekster tot een verblijf werd toegelaten als werkzoekende, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet, en daarbij het voordeel van de twijfel kreeg. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, naar het feit dat betrokkene een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 5 september 2009, het voordeel van de twijfel kreeg, de E-kaart kreeg uitgereikt op 26 maart 2010, sindsdien echter nooit is tewerkgesteld en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende omdat, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou

hebben, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest . Verder wordt verwezen naar het feit dat zij dus moet worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat, aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, verstrekt door het OCMW, zij ook niet voldoet aan deze voorwaarden. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat verzoekster daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

2.7. Verzoekster stelt dat haar situatie van tijdelijke aard is, gezien haar zwangerschap en het gebrek aan kinderopvang, en betoogt dat zij steeds werk is blijven zoeken. In de mate dat zij daarmee poogt aan te tonen dat de verwerende partij op een onrechtmatige wijze zou hebben vastgesteld dat zij niet kan worden beschouwd als werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling, dient erop gewezen dat de blote beweringen van verzoekster, die op geen enkele wijze *in concreto* worden aangetoond, niet volstaan om in hoofde van de verwerende partij, die heeft vastgesteld dat verzoekster sedert haar aanvraag in september 2010 op geen enkel moment tewerkgesteld is geweest, een onrechtmatig handelen vast te stellen waar zij heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

2.8. De verwerende partij heeft verder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar dat, aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid , verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden. Dit motief wordt niet door verzoekster betwist, zij wijst evenwel op het tijdelijke karakter van de situatie en stelt dat zij niet als een onredelijke belasting kan worden beschouwd.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet niet dat er enkel een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als zelfstandige tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze én niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden én een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan beëindigd worden op grond van de enkele vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de voormelde wet bedoelde voorwaarden. De vaststelling dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk kan voorts enkel leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voor de burgers van de Unie die zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij aantoonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, of omdat zij voldeden aan de voorwaarden om beschouwd te worden als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekster is geen student en voldoet, zoals reeds gezegd, evenmin aan de voorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, nu deze ter beschikking worden gesteld door het OCMW. In die optiek moet de verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk worden beschouwd als een overtollig motief daar de vaststelling dat verzoekster niet (meer) voldoet aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet op zich volstaat om de bestreden beslissing te nemen, zodat het desgevallend gegrond bevinden van de grief die ertegen is gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en verzoekster geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Overigens, en ten overvloede, blijkt dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij, onder verwijzing naar artikel 14.3 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt dat haar specifieke situatie niet is onderzocht en erover niet is gemotiveerd: er wordt verwezen naar haar aanvraag, het voordeel van de twijfel dat haar werd verleend, het feit dat zij sinds 5 september 2010 nooit tewerkgesteld is geweest en ook geen reële kans op tewerkstelling heeft, en dat zij een leefloon ontvangt van het OCMW. Verzoekster, die reeds het voordeel van de twijfel had gekregen als werkzoekende, heeft zich naar luid van de gegevens van het administratief dossier ook nooit gewend tot de verwerende partij om haar in kennis te stellen van haar situatie als alleenstaande moeder met vermeende opvangproblemen voor haar kind. Zij gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht waarop zij zich beroept en dat het bestuur ertoe verplicht om bij de voorbereiding van haar beslissing zorgvuldig te zijn en rekening te houden met alle elementen van het dossier, ook op haar, als rechtsonderhorige, rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en het haar toekwam om het bestuur in te lichten. Daarbij weze herhaald dat er tot op heden geen enkel bewijs voorligt van opvangproblemen die verzoekster zouden hebben verhindert als werknemer te worden tewerkgesteld. Aldus toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op

een kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de gegevens van het dossier heeft geoordeeld dat verzoekster noch als werkzoekende noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd en op die gronden alleen al niet op een rechtmatige wijze zou kunnen hebben besloten tot een beëindiging van het verblijfsrecht. De bestreden beslissing is voorts afdoende gemotiveerd en verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het eerder uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing op een rechtmatige wijze genomen in toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.11. Een manifeste beoordelingsfout, ten slotte, is gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin aangetoond.

2.12. Nu geen van de aangevoerde middelonderdelen, zo die al op ontvankelijke wijze werden aangevoerd, gegrond zijn, is het enig middel ongegrond en moet het beroep worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS